

Ik jou ook

Ik jou ook

Marielle de Visscher

Schrijver: Marielle de Visscher
Coverontwerp: Marielle de Visscher
ISBN: 9789463673686
© Marielle de Visscher

Ik zie je
Ik vind je grappig
Ik heb je gemist
Ik vind je sexy
Ik heb je lief

Ik jou ook

‘Ik kan het niet, Jess!’ roep ik voor de derde keer door de telefoon. ‘Wil jij het niet voor me doen?’

‘Sofie, dit ga je niet menen, hè?! Ik wil je best helpen maar je gaat echt zelf dat telefoontje plegen.’

Met een diepe zucht laat ik mezelf op de bank vallen. Vanaf hier heb ik het beste zicht op die lange, lege muur. ‘Alsjeblieft, Jess?’ probeer ik nog met een snikkend piepstemmetje. ‘Ik vind hem zó mooi. En jij wilt toch ook niet dat ik door een klunzig telefoontje mijn droomkast moet laten gaan?’

Om de lange lege muur in de huiskamer van mijn nieuwe flat op te vullen ben ik op zoek gegaan naar een hele grote boekenkast. Ik had de hoop al bijna opgegeven, maar op een saaie zondagmiddag verscheen er op een veilingsite ineens een afbeelding van mijn perfecte kast op het scherm van mijn laptop. De hele week heb ik naar het plaatje zitten staren terwijl ik moed aan het verzamelen was om contact op te nemen met de verkoper.

‘Soof, als jij niet belt dan belt er helemaal niemand en kun je sowieso fluiten naar die *finishing touch* voor je mooie huisje!’ zegt Jess wijs als altijd. ‘En anders doe je het morgen.’

Verbaasd haal ik mijn telefoon van mijn oor en met een opgetrokken wenkbrauw kijk ik naar het scherm. ‘Morgen?’

‘Ja, als je aan het werk bent. Of ga je me nu vertellen dat je al die telefoontjes ook eerst met je baas oefent? Je moet me toch eens uitleggen waarom het telefoneren op je werk je totaal geen moeite kost. Op je werk doe je de hele dag niets anders dan bellen - waar je volgens mij ook eens wat aan moet gaan doen, want je bent veel meer waard dan een beetje de telefoniste uithangen.’

‘Dat is heel wat anders, Jess.’ Als ik nu naast haar op de bank zou zitten dan weet ik zeker dat ze me verbaasd aan zou kijken. ‘Die telefoontjes op het werk zijn functioneel. Die mensen hebben iets van mij nodig, ze willen mijn hulp. Maar nu heb ik iets van die ander nodig, dat is nogal een verschil, hoor!’

‘Ik wist niet dat je boos werd,’ doorbreekt Jess de stilte die ik pas in de gaten krijg als er weer gepraat wordt.

‘Nu ik erover nadenk is het eigenlijk precies hetzelfde. Om die telefoontjes te kunnen beantwoorden heb ik ook jaren moeten studeren.’ In mijn oor klinkt gegrinnik.

‘Kom op, we oefenen het nog één keer en dan ga je bellen.’

Ik ken Jess al vanaf de eerste klas van de middelbare school. Ze is inmiddels drie jaar getrouwd met Bart en twee jaar geleden is hun eerste zoon geboren. Jess is maar een jaartje ouder dan ik, toch voelt ze echt als een oudere zus. Waar ik vaak impulsief op mijn gevoel af ga weet Jess over alles een weloverwogen beslissing te nemen. Ik kan alles bij haar kwijt en als ik me even rot voel, zoek ik haar op.

In onze studententijd leerde ik op verjaardagen de medestudenten van Jess kennen: Marjolein en Lieke. Jess bleef mijn allerbeste vriendin, maar al snel vormden we met zijn vieren een hecht clubje. Sinds er kinderen in de levens van mijn vriendinnen zijn, zie ik Marjolein en Lieke alleen nog maar op feestjes. Eigenlijk is dat al zo sinds er serieuze vriendjes in het spel zijn.

Met een laatste snelle blik op mijn telefoon controleer ik nog even of ik het juiste nummer heb overgenomen van de advertentie. Dezelfde cijfers staan in precies dezelfde volgorde op het scherm en met één veeg geef ik mijn telefoon opdracht om het nummer te bellen.

De telefoon gaat over. Het duurt even voordat er opgenomen wordt, waardoor ik nog extra tijd heb om mijn zegje nogmaals in mijn hoofd te herhalen. Ik ben echt geen kluns als het gaat om het leggen van contacten, maar het voeren van telefoongesprekken is nog nooit mijn sterkste kant geweest. Sterker nog: het zweet breekt me uit als ik het punt bereik dat ik echt niet meer onder het voeren van een telefoongesprek uit kom. Elke keer toets ik met klamme handen het nummer in en hoor ik de telefoon overgaan met mijn hart in mijn keel. Als er opgenomen wordt begin ik stotterend het gesprek en dat gaat zo door totdat ik opgehangen heb. Om het nog maar niet te hebben over het inspreken van een voicemailbericht. Andersom vind ik die voicemailberichten trouwens wel de beste uitvinding ooit. Zodra ik hoor dat ik zelf gebeld word laat ik hem net zolang overgaan totdat hij overspringt op de voicemail. Na het afluisteren van dat bericht kan ik dan zelf beslissen of ik terugbel. En als ik de moed bij elkaar weet te verzamelen om het wel te doen, kan ik me er in ieder geval een heel klein beetje op voorbereiden.

En nu weet ik niet eens of ik een man of een vrouw aan de telefoon krijg. A. Schoenmakers staat er bij de advertentie.

‘Ja?’ klinkt er ineens in mijn oor. Het is een schorre, donkere stem.

‘Hallo, met Sofie,’ weet ik zonder stotteren over mijn lippen te krijgen.

‘Ja?’ wordt er op een ongeïnteresseerde, vragende toon herhaald.

‘Hoi, ik ehh...’ Hier hebben Jess en ik niet op geoefend. Even voel ik me uit het veld geslagen doordat degene aan de andere kant blijkbaar niet van plan is het gesprek met me aan te gaan.

Mijn billen schuif ik naar achteren tegen de rugleuning van de stoel zodat ik weer wat rechterop zit. Mijn schouders trek ik naar achteren en ik schraap mijn keel. ‘Ik zag uw advertentie op het internet en ik vroeg me af of u de kast nog heeft.’ Zo. Dat ging soepel. Wat zal Jess trots op me zijn.

‘Pardon?’ klinkt er boos in mijn oor.

Door zijn reactie voel ik me weer een beetje ineen zakken. ‘De kast?’ probeer ik nog voorzichtig, maar het is al te laat... De hoge toontjes volgen elkaar in een rap tempo op. Opgehangen.

Een paar seconden blijf ik verbijsterd naar de telefoon in mijn hand kijken. Als ik mezelf weer bij elkaar heb weten te rapen kijk ik weer naar de advertentie op het computerscherm. Mijn ogen dwalen nog een keer over de cijfers van het telefoonnummer. Op het scherm van mijn telefoon kijk ik naar de gespreksgeschiedenis met bovenaan het laatst gebelde nummer. Ik herhaal de cijfers nog eens in mijn hoofd en zie dan dat het toch mis is gegaan. Met een diepe zucht van opluchting verander ik het laatste cijfer in een vier en met knikkende knieën probeer ik het nog een keer.

‘Met Aron,’ hoor ik. Aron, denk ik bij mezelf. Aron Schoenmakers. ‘Hallo?’

‘Oh... eh... hoi,’ stamel ik, ‘met Sofie.’

‘Hoi, Sofie.’ Aan de andere kant klinkt een opgewekte, lage mannenstem.

‘Ik eh...’ stotter ik verder, ‘ik zag uw advertentie op internet.’ Van mijn vooraf ingestudeerde riedeltje is nu niks meer over, ‘van de kast,’ voeg ik er voor de zekerheid nog aan toe.

‘Oh, ja...’ hij verwacht duidelijk een ander telefoontje. Ik hoor aan zijn stem dat hij even moet omschakelen, ‘de kast.’

‘Heb je die nog?’ Van mijn welopgevoede ‘u’ is nu niks meer over, maar ergens heb ik het gevoel dat deze Aron niet veel ouder is dan ik.

‘Ja, die heb ik nog.’

Ik doe een klein vreugdedansje op mijn stoel. ‘Kan ik een keer komen kijken?’

‘Natuurlijk, even kijken wanneer dat het beste uitkomt.’

In mijn hoofd bladerend door mijn agenda ga ik de dagen na die Aron noemt. Zaterdag lijkt de beste optie te zijn en we spreken een tijdstip af dat voor ons allebei goed uitkomt.

‘Oké, tot zaterdag!’

‘Misschien is dat handig?’ hoor ik nog als ik de telefoon al van mijn oor af heb.

‘Sorry, ik eh... Je viel even weg.’

‘Zal ik je het adres nog even geven?’

‘Oh ja, dat lijkt me inderdaad wel handig.’

In de keuken vind ik een pen waarmee ik het adres op de achterkant van een opengescheurde enveloppe krabbel. Ik schuif het meteen onder een magneetje op het memobord, ik zie het mezelf anders zo met het oud papier weggooien.

Na het eten bij mijn ouders zoek ik op de tablet van mijn vader naar de juiste advertentie. ‘Gereserveerd’, staat er nu bij. Elke keer als ik de kast zie vind ik hem nog mooier dan de keer daarvoor. Op sommige plekken schijnt er wat donker hout door de witte lak, waardoor de kast er wat verweerd uitziet. Langs de brede randen is er een smal randje uit het hout geslepen en er leunt een smalle ladder tegen de bovenkant van de kast die, volgens de advertentie, makkelijk over de hele breedte heen en weer te schuiven is.

‘Dit is hem,’ zeg ik als ik de tablet omdraai om de foto’s aan mijn ouders en broer te laten zien. Ik voel een glimlach van oor tot oor. Ik ben écht heel blij met deze kast. Natuurlijk moet ik er nog voor zien te zorgen dat ik hem voor een schappelijk prijsje in mijn woonkamer krijg, maar toch. Alleen al het idee dat ik deze kast gevonden heb maakt me blij.

‘Heb je wel naar de prijs gekeken?’ vraagt mijn vader, die zelf altijd het liefste voor een ouderwets dubbeltje op de eerste rij zit. Als het gaat om de inrichting van een huis dan zal dat met mijn smaak niet lukken. In mijn oude flatje heb ik genoeg genomen met de vloerbedekking die de vorige bewoners hadden gelegd, maar deze keer wilde ik het helemaal naar mijn smaak inrichten. Ik ging op zoek naar een laminaatvloer waarop de stempels in het hout stonden gedrukt. Alleen een verduisterend rolgordijn op mijn slaapkamer was niet genoeg. Er moesten ook nog mooie, grijsgroene gordijnen komen die perfect zouden matchen bij de ornamenten op het behang. Met mijn meubels kan ik nog een tijdje vooruit, maar om het toch een beetje als nieuw te laten voelen heb ik een godsvermogen geïnvesteerd in de details. Samen met Jess heb ik de meubelboulevard afgestruind naar de leukste en fleurigste vaasjes, kussentjes en kandelaren. En toen Jess me er op wees dat een laminaatvloer echt wel wat kouder is dan vloerbedekking in de huiskamer, ben ik ook nog op zoek gegaan naar een crèmekleurig, hoogpolig tapijt dat perfect past bij mijn donkerbruine bank. Om het niet helemaal een kleurenexplosie te laten worden, heb ik de muren wit geschilderd.

‘Ik kan toch altijd proberen er nog wat van af te krijgen?’

‘Proberen, ja,’ snauwt mijn vader, wetende dat afdingen niet mijn sterkste kant is.

‘Daar heb ik zo mijn eigen manieren voor, pap.’ Waarmee ik wil wijzen op mijn tactiek om ongeïnteresseerd weg te lopen als het niet lukt om wat van de prijs af te krijgen. Tot nu toe is het me op die manier nog elke keer gelukt om niet meer te betalen dan dat ik van tevoren met mezelf heb afgesproken. Maar blijkbaar wordt deze opmerking nu anders opgevat.

Verschrikt kijkt mijn moeder me aan. Ik kan er soms ontzettend van genieten om mijn ouders met mijn dubbelzinnige opmerkingen in het ongewisse te laten. Mijn vader reageert niet, wat niet betekent dat hij vindt

dat hij er niks meer over hoeft te zeggen voordat ik naar huis ga. Aan zijn gezicht zie ik dat hij heel hard aan het denken is hoe hij dit het meest succesvol aan kan pakken.

‘Wat gaaf!’ roept Lotte, mijn mogelijk aanstaande schoonzus.

Al vanaf het moment dat mijn broer zijn vriendin een paar jaar geleden voorstelde wist ik dat ze mijn beste vriendin nooit zou worden. Maar wat betreft smaak zitten we toch aardig op één lijn. Ik kan best begrijpen wat ze in mijn broer ziet, al is het voor mij wat moeilijk om hem los te zien van het stiekeme joch dat zijn kleine zusje voor zijn karretje spande als hij weer wat had uitgespookt. Pas in mijn puberjaren begon me op te vallen hoe mijn vriendinnen naar hem keken.

Maar gelukkig hoeft zij mijn vriendin ook niet te zijn. Zolang Thomas gelukkig met haar is vind ik het goed. Op avonden als deze lijkt dat ook echt het geval te zijn. Ze kunnen niet van elkaar afblijven en ze vullen elkaars zinnen perfect aan. Op dat soort momenten lijken ze alleen maar verliefder op elkaar te worden.

Meestal vraag ik om een teiltje, maar ik merk dat mijn afgunst steeds meer plaats begint te maken voor een soort van jaloezie. Een gezonde dosis, heb ik met mezelf afgesproken.

Thomas zet zijn lege koffiekopje op de salontafel en hij legt zijn hand op de knie van Lotte. ‘Zullen we gaan?’ In paniek kijk ik naar hem, maar hij ziet mijn blik niet. Doet hij dat echt? Laat hij me hier echt met onze ouders alleen? Terwijl hij weet dat de prijzendiscussie van een paar minuten geleden echt nog wel hervat gaat worden?

‘Nu al?’ probeer ik.

‘Ja,’ antwoordt Thomas, ‘er komt een mooie film op tv.’ Oeps, die opmerking was niet zo handig van hem.

‘Die kunnen jullie hier toch ook kijken?’ vraagt mijn moeder die er altijd veel moeite voor doet om het hele gezin bij elkaar te hebben. ‘Ik heb wel weer eens zin in een gezellig filmavondje.’

In paniek wisselt Thomas een blik met Lotte. ‘Ik moet morgen vroeg op,’ zegt Lotte dan.

Ze zei dat echt? Kon ze echt niks beters verzinnen dan dat? Waarschijnlijk hebben ze al afgesproken om vroeg naar huis te gaan voordat ze hier vanavond een stap binnen hebben gezet. Niet omdat zij zo nodig de volgende ochtend vroeg op moet. Nee, ik ken mijn broer ondertussen iets langer dan vandaag. Aan de blik in hun ogen te zien hebben ze nog hele andere plannen voor vanavond.

Maar helaas... Ze menen het echt. Nog voordat ik het in de gaten heb staat Thomas op en haalt hij in de gang hun jassen van de kapstok. Als ze zichzelf met sjaals en mutsen onherkenbaar hebben gemaakt, nemen we afscheid.

‘Doei, hè, zusje,’ hij geeft me een stomp tegen mijn arm, ‘Als je hulp nodig hebt dan hoor ik het wel,’ vervolgt hij terwijl hij naar de foto’s op de tablet wijst.

‘Luister Sofie,’ begint mijn vader als hij weer op zijn vaste plek zit, ‘je moet het natuurlijk helemaal zelf weten, maar is het niet beter als je er toch nog even over nadent?’

Ik zucht, houden dit soort discussies nou nooit op? ‘Maak je nou niet zo druk, pap! Ik weet wat ik doe, je kent me toch?’

‘Daarom juist,’ hoor ik uit zijn mond glippen.

Ik schrik. Hij ook.

‘Sorry?’ ik wil natuurlijk graag weten wat hij met die opmerking bedoelt, maar eerst wil ik zeker weten dat ik het goed gehoord heb.

‘Laat nou maar,’ probeert mijn moeder de boel te sussen.

‘Echt niet! Wat bedoel je, pap?’

‘Je bent soms zo...’ probeert hij terwijl hij me niet aan durft te kijken.

Praten is in ons gezin nooit onze sterkste kant geweest.

‘Zo, wát?’ vraag ik geïrriteerd.

‘Je bent soms zo impulsief.’

‘Met kleine dingen, ja.’ Ik kan wel eens drie paar schoenen kopen in een week, of een nieuwe fiets zonder handremmen en versnellingen, omdat dat er gewoon leuker uitziet. En oké... De reden dat ik pas verhuisd ben is omdat het uitzicht me beter bevalt. ‘Maar niet met dit soort dingen. Ik heb genoeg gespaard en naar deze kast ben ik al heel erg lang op zoek.’

Mijn vader haalt zijn schouders op waarop ik ook besluit mijn mond te houden. Wat uniek is, want meestal strijden we net zo lang tegen elkaar tot mijn vader zeker weet dat hij gelijk heeft. Wat dat betreft lijkt ik wel een beetje op hem, ik geef natuurlijk niet zomaar toe.

‘Kijken kan toch geen kwaad?’ probeert mijn moeder opnieuw.

‘Ik ga naar huis,’ zeg ik als ik de laatste slok van mijn thee heb doorgeslikt. Om de gemoederen wat te sussen voel ik de behoefte om er een reden aan toe te voegen, door te zeggen dat ik moe ben en morgen ook vroeg op moet, of zo. Maar ik doe het niet. Laat maar even zo.

Met bevroren vingers steek ik de sleutel in het slot van de zware voordeur. Ik duw de deur open en even twijfel ik om met de lift te gaan, maar loop toch de trap op naar de tweede verdieping. Op de galerij kom ik mijn buurman van een paar deuren verder tegen.

‘Hoi, bevalt het je hier een beetje, in je nieuwe huisje?’

‘Ja hoor, bedankt,’ antwoord ik vriendelijk, maar ik voel geen behoefte om een praatje te maken en loop stug door. Als ik bij mijn voordeur kom maak ik de deur open, loop ik de koude hal in en gooi ik de deur weer

achter me dicht. Ik hang mijn jas aan de kapstok en stel de verwarming in op twintig graden.

Als ik de woonkamer in loop, kijk ik tevreden rond. Het is me goed gelukt om er een gezellig huisje van te maken, maar bij de lange lege muur blijft mijn blik hangen. Ik zou blij moeten zijn met de mogelijk nieuwe opvulling voor die muur, maar ik merk dat de discussie met mijn vader de pret wel heeft weten te drukken. Ik mag dan misschien impulsief zijn, maar ook erg beïnvloedbaar: met hun kritische vragen en opmerkingen weten mijn ouders me altijd aan het twijfelen te brengen. Niet alleen mijn ouders, trouwens. Ineens komt er een leeg gevoel in me op en ik bedenk me hoe fijn het zou zijn als er iemand was die me zou verdedigen. Iemand met wie ik dit soort discussies nog eens kon bespreken, waarna hij me dan – terecht of niet – gelijk zou kunnen geven en een geruststellende arm om me heen zou slaan.

Mijn afgetrapte All Stars schop ik uit en ik loop naar de keuken om de waterkoker aan te zetten. In een keukenkastje zoek ik alvast naar de grootste mok. Shit, waar is die mok gebleven? Als ik de vaatwasser opentrek zie ik dat hij daar nog vies in staat te zijn. Ik ga weer rechtop staan en stoot met een rotgang mijn hoofd tegen de punt van het kastdeurtje dat ik open had laten staan. Au! Shit! Terwijl ik het kastdeurtje voor van alles en nog wat uitmaak, wrijf ik met mijn hand over de zere plek boven op mijn hoofd. Snel pak ik een andere mok uit het kastje en voor er nog meer ongelukken gebeuren doe ik het deurtje vlug dicht. Uit de oude houten kast pak ik de theedoos en als ik de doos openmaak, ruikt het meteen naar thuis. De mix van geuren van verschillende theesoorten geven me een geruststellend gevoel, en na een diepe zucht lukt het me om de woorden van mijn vader even van me af te zetten.

Met de kop thee in mijn ene hand en de afstandsbediening van de televisie in de andere, zoek ik naar de film waar Thomas het over had. Ik

ga zitten op de veel te grote bank voor mij alleen, trek mijn benen tegen me aan op de bank en geniet nog even van deze vrije avond voordat morgen weer een nieuwe, drukke werkweek begint.

Wat is dat toch met die woensdagmiddag? Het is altijd een druk moment in de week, maar vandaag staat de telefoon roodgloeiend. Ik heb niet eens de tijd om even naar de wc te gaan! En waar zijn Anne en Marian?

‘Thuis in opgroeien, met Sofie.’ Zodra ik het kantoor binnen loop rolt dit zinnetje al automatisch over mijn lippen. Het zit er zo ingeprent dat ik vaak zonder er bij na te denken de telefoon opneem. Ik weet nu al niet meer hoe vaak ik het vandaag al heb gezegd.

‘Hallo, kunt u eh...’ stamelt een vrouwenstem aan de andere kant. ‘Nou ja, mijn eh... mijn dochter komt net uit school en... Nou ja, u weet wel.’

‘Sorry, mevrouw, maar ik weet niet zo goed waar u het over heeft. Waar kan ik u mee helpen?’

‘Mijn dochter.’ De vrouw klinkt behoorlijk bezorgd.

Op het puntje van mijn veel te grote bureaustoel ga ik wat rechterop zitten en mijn roze gebloemde pen laat ik tussen mijn vingers door dansen. ‘Hoe oud is uw dochter?’

‘Ze is vorige week twaalf geworden. Ik heb er gewoon nooit bij stil gestaan en nou ineens...’ Er klinkt een lichte paniek in haar stem.

Er begint me wat te dagen. Ik krijg het gevoel dat het om een gevoelig onderwerp gaat. Ik vraag aan de moeder of ze het prettiger vindt om haar verhaal via een e-mail naar me toe te sturen.

‘Nee, nee... Het is beter als we dat nu meteen kunnen regelen.’ De vrouw schraapt haar keel. ‘Mijn dochter zit hier naast me, kunt u haar even vertellen wat eh... Nou ja, u weet wel.’

‘Sorry, mevrouw, maar ik weet nog steeds niet waarmee ik u kan helpen.’

‘De menst... eh... hoe heet dat?’

‘De eerste menstruatie?’ Ik moet toch altijd even wennen aan dat woord, menstruatie. De meeste meiden van die leeftijd zeggen dan gewoon dat ze voor de eerste keer ongesteld zijn geworden.

‘Ja,’ hoor ik, gevolgd door een diepe zucht. ‘Kunt u mijn dochter even uitleggen hoe dat allemaal zit?’ Met een hoog piepstemmetje probeert ze haar taak in mijn schoenen te schuiven.

Van binnen begin ik te lachen en ik voel dat een glimlach zich om mijn lippen vormt. Denkt deze moeder nou echt dat ze hier zo makkelijk onderuit kan komen? Dat dacht ik niet!

‘Ik begrijp dat het een lastige situatie is, als u wilt dan kan ik u wel wat informatie geven over hoe u dat het beste aan kunt pakken, waar u boeken kunt vinden, of eventuele informatiefilmpjes.’

‘Maar u kunt nu niet even aan haar...’

‘Sorry, maar dat zult u toch echt zelf moeten doen.’

‘Oké, en waar kan ik die informatie vinden?’

De hoorn van de telefoon houd ik tussen mijn oor en mijn rechter schouder, de achterkant van mijn pen klem ik tussen mijn voortanden en ik begin een mailtje te typen naar de moeder. ‘Wat is uw e-mailadres?’ Ik voeg alle bestanden uit het mapje ‘seksuele voorlichting en puberteit’ als bijlagen toe en vul haar e-mailadres in en ik klik op verzenden. ‘De e-mail is verstuurd. Ik wens u veel succes. Als u nog vragen heeft dan kunt u gewoon op de e-mail reageren.’

‘Bedankt. Dag!’ zegt de vrouw teleurgesteld.

Voordat ik het in de gaten heb is de verbinding al verbroken en heb ik niet eens meer de kans om wat terug te zeggen. Als ik de hoorn terug op de telefoon leg, hoor ik de voordeur open gaan en zie ik Anne binnenkomen. Anne is een jaar of zes ouder dan ik, getrouwd en ze heeft een dochter van bijna acht. Wat dat betreft is haar leven in alle opzichten totaal het

tegenovergestelde van mijn leven op dit moment. Toen ik hier begon met werken was Anne degene die me bij de hand nam. Ze heeft me wegwijs gemaakt en alles uitgelegd. Sindsdien delen we lief en leed met elkaar.

‘Soof! Ik ben er weer!’ roept ze als ze door de gang langs mijn kantoor loopt. Ze steekt haar hoofd de hoek om, maar ik heb niet eens tijd om haar te begroeten. Ik zwaai naar haar dat ze stil moet zijn en wijs naar de hoorn die ik zojuist weer rinkelend van de telefoon heb gehaald.

‘Hoe oud is uw dochter?’ vraag ik als ik de moeder even uit heb laten razen. Vanaf het moment dat ze hoorde dat de telefoon werd opgenomen heeft ze aan een stuk gepraat. Ik geloof dat ik niet eens mijn naam heb kunnen zeggen.

‘Ze is zeven,’ antwoordt mevrouw Steffers, ‘maar ik weet niet wat het is,’ gaat ze verder. ‘Als ik een halfuur eerder opsta dan nóg komen we te laat.’ Toen moeder haar dochter vanmiddag op school ging ophalen is ze aangesproken door de leerkracht. ‘Anders moeten we de leerplichtambtenaar inschakelen,’ had de juf gezegd.

De moeder krijgt het niet voor elkaar om elke dag netjes op tijd met haar dochter op het schoolplein te staan. Vorige week is het haar zelfs gelukt om twintig hele minuten te laat te komen! Ik denk even aan mijn eigen tijd op de basisschool. Toen ik in groep vijf zat ben ik zelf ook één keer te laat op school gekomen. Het was de dag na Sinterklaasavond en ik liep met mijn nieuwe pop onder mijn jas naar school. Wat vond ik het verschrikkelijk dat iedereen me aanstaarde toen ik de klas binnenkwam, om het nog maar niet over meneer Jan te hebben!

Waarschijnlijk dat ik er daardoor nog steeds voor zorg altijd op tijd te zijn. Of liever zelfs nog te vroeg.

‘Ze kan ook zo treuzelen,’ voegt moeder er nog aan toe. De wanhoop klinkt in haar stem. Na het verhaal van moeder ben ik inmiddels reuze benieuwd naar hoe zo’n ochtendritueel er in huize Steffers uitziet.

‘Wat ik wil voorstellen,’ zeg ik als de vrouw lijkt te zijn uitgepraat, ‘is dat ik voor u een afspraak bij mijn collega maak. Zij komt dan een keertje bij u kijken, als u dat goed vindt?’

‘Ehhh... ja... ehhh,’ zegt ze twijfelachtig. Het is natuurlijk ook niet niks om een wildvreemde in huis te halen die je wel eens even zal komen vertellen hoe je met je kind om moet gaan. ‘Als dat moet, dan moet dat maar.’

In de agenda van Anne zie ik dat ze morgenochtend nog wel een gaatje vrij heeft. Het kan maar beter meteen geregeld worden voor de moeder weer terugkrabbelt.

Als ik het gesprek heb beëindigd loop ik naar het kantoor van Anne dat aan dat van mij grenst. ‘Je hebt een extra afspraak morgen.’ Ik wijs naar het scherm van haar computer om haar duidelijk te maken dat ze haar agenda even moet checken. ‘Ik ben even naar de wc, hoor’ Zonder op antwoord te wachten loop ik naar de wc.

Doordat de wc tegenover de kantoortjes zit, hoor ik dat het stil blijft. Ik hoor niemand praten, maar vooral geen gerinkel van een telefoon. Hoe doet ze dat toch altijd? In dat ene uur dat ik alleen op kantoor gezeten heb, heeft de telefoon roodgloeiend gestaan en heb ik nog geen slokje water kunnen drinken. Anne hoeft het maar even van mij over te nemen en er is niemand die belt.

‘Ben je de rest van de middag hier?’ vraag ik aan Anne als ik weer in haar kantoor sta. Ze knikt waardoor haar zwarte krullen langs haar gezicht opspringen en weer neerdalen.

Mijn blik gaat langs de wand waar haar certificaten en diploma's hangen en in gedachte lees ik de imponerende titels. *Methodisch begeleiden*, fluister ik tegen mezelf. *De psychologie van het jonge kind*, *Leer het mij zelf te doen*.

Na de verbouwing van een jaar geleden heeft Marian ons op het hart gedrukt onze kantoren niet meer te versieren met dingen die niks met het werk te maken hebben. Voor me zie ik mijn eigen wand met minder imponerende titels tegen de muur. Behalve mijn propedeuse en diploma is de muur leeg. Gelukkig kreeg ik een veel te groot bureau in mijn kantoor gepropt, waardoor er in ieder geval genoeg ruimte is om de boel op te vrolijken met foto's van vriendinnen, reisfoto's en kaarten met pakkende spreuken. En natuurlijk het kerstkaartje dat ik heb gekregen van het allereerste gezin dat ik geholpen heb.

‘Ik ben zo weg. Ik heb nog een afspraak bij de drukker om de laatste dingen te controleren voor de nieuwe folders.’

‘Kom je vanavond bij ons eten?’ vraagt ze voordat ik haar kantoor uit ben.

‘Is goed, gezellig!’ Meestal ga ik op woensdag bij Anne eten. Zo kunnen we de laatste roddels bespreken en hoef ik na een lange werkdag niet eerst nog uitgebreid te koken voordat ik naar de sportschool ga.

‘Leuk.’

‘Wat eten we dan?’

‘Nog geen idee, heb je wensen?’

‘Iets lekkers! En ga je daarna nog mee sporten?’

Anne haalt haar schouders op. ‘Dat weet ik nog niet.’

‘Ok, dan laat ik me verrassen, tot vanavond!’ Ik gooi mijn tas over mijn schouder en loop via de smalle gang, langs de keuken naar buiten.

‘Hoe is het?’ vraagt Anne als ik naast haar op de loopband sta. Na lang aandringen heb ik haar toch mee naar de sportschool weten te krijgen, maar misschien krijg ik daar nu toch een beetje spijt van.

Met een vragende blik kijk ik haar aan. Waarom vraagt ze nou ineens hoe het met me gaat? En de toon die ze daar bij aanslaat zint me niet.

‘Goed, met jou?’ Zie je wel, er is iets! Ze blijft me verwachtingsvol aankijken, maar ik heb geen idee waar ze naartoe wil. ‘Wat?’

‘Hoe lang is het inmiddels geleden dat jij een leuke vent aan de haak geslagen hebt?’

Terwijl ik haar verbaasd aankijk begin ik in mijn hoofd te tellen en kom dan tot de conclusie dat dat inderdaad al weer een tijdje geleden is.

‘Wat is dit?’ Het tempo van de loopband zet ik even wat langzamer.

‘Weet je nog, onze buurman?’

‘Bedoel je die buurman met die veel te blonde, perfecte vriendin?’ Op Annes verjaardag ben ik met hem aan de praat geraakt. ‘Wat is daarmee?’

Hoewel hij met zijn oninteressante praatjes weinig indruk heeft weten te maken zorgt Anne er altijd voor dat ik niks over hem hoeft te missen.

‘Zo perfect was ze blijkbaar niet! Ze zijn uit elkaar.’ Anne klinkt net iets te opgewekt met die grote glimlach op haar gezicht.

‘Kom op, Anne, hij is mijn type toch niet?’

‘Er is maar één manier om daar achter te komen.’

Het gesprek – of eigenlijk deze slechte koppelpoging – lijkt zijn hoogtepunt voorbij te zijn. En toch gun ik Anne dit lolletje wel.

‘Wat heb je in gedachten?’

‘Hij komt vrijdagavond bij ons film kijken. Als je zin hebt...’ Ze maakt haar zin niet af, maar door haar dikke knipoog weet ik precies wat ze bedoelt.

‘Vrijdagavond kan ik niet.’

‘Doe niet zo flauw!’

‘Echt niet, ik heb afgesproken met Tom!’ En ik ben niet van plan om mijn avondje met mijn goede vriend opzij te zetten voor een avondje bij

Anne op de bank. Ik heb namelijk wel weer behoefte aan een onbezorgd avondje.

‘Als je er maar voor zorgt dat je niks tekort komt.’

Ik kijk haar aan en weet me op tijd te herpakken voor ik me achterover van de loopband laat schuiven.

‘Anne!! Wat heb jij? Wie ben jij? Misschien kan ik dat beter tegen jou zeggen!’ Ze kijkt me aan en lacht, als een boer met kiespijn. Anne heeft me verteld dat het er bij haar thuis niet meer zo spannend aan toe gaat als een paar jaar geleden.

Maar eigenlijk moet ik Anne toch ook wel een beetje gelijk geven. Waarschijnlijk gebeurt er de laatste tijd net zoveel spannends bij mij als bij haar.

‘Maar ga je me nog wel vertellen waar die grote grijns op je gezicht de laatste dagen vandaan komt?’ vraagt ze.

Ik weet dat Anne zit te wachten op een of ander *juicy*-verhaal maar dan moet ik haar echt teleurstellen. ‘Ik heb een mooie boekenkast gezien,’ biecht ik op.

Anne struikelt nog net niet over haar eigen voeten.

Met de zware boodschappentassen loop ik van mijn auto naar de ingang van het flatgebouw. In de hal draai ik me naar mijn brievenbus en ik maak deze met het kleine sleuteltje open. Ik blader even door het papier wat er in zit en zie dat er geen belangrijke post tussen zit. Met een blik op de tassen zie ik dat er geen ruimte meer is om het er bij te proppen, ik besluit dat ik al genoeg naar boven te dragen heb en leg de reclamefolders terug. Die neem ik morgen wel weer mee.

Er is één moment in de week waarop ik het mezelf gun om me met de lift naar de tweede verdieping te laten brengen. Dat moment is nu, nu ik met twee tassen vol boodschappen in de hal sta. Ik zie dat de lift net beneden is en er komen twee oudere dames uit gelopen waar ik vriendelijk naar knik voordat ik mijn boodschappentassen in de lift zet. Met een druk op ‘twee’ sluiten de deuren en laat ik mezelf tegen de wand vallen.

In de slome lift heb ik zelfs naar de tweede verdieping alle tijd om mezelf in de spiegels tegen de wanden van alle kanten te bekijken. Voordat ik vanavond met Tom de kroeg induik moet ik echt even mijn haar wassen. En mijn nagels lakken, die kunnen echt niet meer!

Als ik boven ben en al mijn boodschappen heb opgeruimd, zie ik op mijn veel te grote horloge dat het al zes uur geweest is. Geen wonder dat ik honger heb.

Mijn keukenkastjes staan vol, maar ik heb geen idee wat ik vanavond zal gaan eten. Veel zin om te koken heb ik niet en ik trek het vriesvak boven de koelkast open, op zoek naar iets makkelijk. Er ligt nog een stukje kipfilet en ik denk aan de wraps die ik zojuist in één van de kastjes heb opgeborgen. Uit de koelkast haal ik een klein zakje ijsbergsla en ik zoek in mijn kruidenrekje naar kipkruiden.

‘Bevroren kipfilet bakken, dat is toch niet lekker?’ hoor ik mijn moeder door mijn hoofd roepen. Ik haal mijn schouders op want als het nog een beetje bevroren is snijdt het een stuk makkelijker dan wanneer het ontdooid is.

De gebakken stukjes kipfilet leg ik zorgvuldig op het bedje van sla dat ik over de warme wraps gelegd heb. Als laatste gaat er nog een beetje dressing van honing-mosterd overheen, waarna ik met mijn bordje naar de woonkamer loop. Op de salontafel staat al een glas zoete witte wijn op me te wachten.

Na de laatste showbizzberichten op tv sta ik op. Ik kijk nog eens naar de lege muur in de huiskamer. Morgen ga ik naar de kast kijken. Even ben ik bang dat hij me tegen gaat vallen en mijn zoektocht weer van voor af aan kan beginnen.

Met een handdoek omgeslagen loop ik van de badkamer naar mijn kledingkast. Vanuit de keuken hoor ik een bekend toontje vanaf mijn telefoon. Mijn nieuwsgierigheid wint het van het tijdgebrek, dus onderweg naar mijn kledingkast loop ik eerst naar de keuken om te zien wie mij zojuist een sms’je heeft gestuurd.

[sms]Tom:

Ik ben iets later!

20:14

Dat had hij dan wel even wat eerder mogen laten weten, dan had ik in ieder geval nog tijd gehad om voor het douchen niet alleen de afbladderende nagellak van mijn nagels te halen, maar dan had ik ze ook nog kunnen voorzien van een nieuw kleurtje.

De grote deuren van mijn kledingkast staan wijd open zodat ik goed kan zien wat er allemaal ligt. Een strakke spijkerbroek haal ik onder een stapel vandaan. Het is een tijdje geleden dat ik die aan heb gehad. Ik houd het op heuphoogte voor me en bekijk mezelf in de spiegel, dit wordt ‘m voor vanavond. Samen met een donkergrijs-groen topje met watervalhals neem ik alles mee naar mijn slaapkamer.

Met mijn föhn blaas ik de warme lucht door mijn haar en zorg dat mijn pony naar links valt. Even twijfel ik of ik de stijltang heet zal laten worden om mijn krullen zorgvuldig recht te trekken, maar als ik in het kastjes naar de stijltang zoek zie ik ook een hoop schuifspeldjes liggen. Na het sms’je van Tom heb ik nu nog wel genoeg tijd om mijn haar weer eens leuk omhoog te doen in plaats van die eindeloze paardenstaart.

In de hal bekijk ik mezelf nog even in de spiegel. Mijn laarzen rits ik dicht en het zwarte jasje dat over een stoel aan de eetkamertafel hangt, is de *finishing touch* voor vanavond.

Ik pak mijn sleutels van het kastje in de hal en zoek tussen mijn jassen aan de kapstok nog naar een bijpassende tas. Voor de veiligheid wordt het toch een zwarte clutch. Leuk, dat grijsgroene topje, maar ik weet nooit zo goed met welke kleuren ik het kan combineren.

‘Waar bleef je nou?’ Tom laat zich van de barkruk glijden en geeft me drie zoenen op mijn wang.

‘Ook hallo, Tom.’ begroet ik hem, ‘is Luuk er niet bij?’

Het is inmiddels een jaar of zes geleden dat ik op een brute manier antwoord kreeg op mijn vraag waarom er nooit iets gebeurde tussen Tom en mij. Ik leerde Tom kennen toen ik negentien was. Elke dag reisde ik met mijn fiets, de trein en de bus tussen huis en de collegezaal omdat ik niet student genoeg was om op kamers te gaan.

Elke ochtend zag ik Tom op het station en al vanaf het eerste moment dat ik hem zag vond ik hem leuk. Hij had kort donker haar, donkerbruine ogen en droeg een stoer jack. Toen was ik nog honderd keer onzekerder over mezelf dan dat ik nu ben, waardoor het niet in me opkwam om hem aan te spreken en ik het niet in mijn hoofd haalde om mijn, nog in ontwikkeling zijnde, charmes in de strijd te gooien.

Heel af en toe zag ik hem ook als ik aan het einde van de dag in de trein terug naar huis zat. Ik weet nog dat het precies zeventien weken na ons eerste oogcontact was dat Tom me in de trein heeft aangesproken en hij me vertelde dat hij in dezelfde stad studeerde als ik.

Dat was op een vrijdag waardoor het weekend een makkelijk gespreksonderwerp was. Gelukkig ging ik een druk en vol weekend tegemoet, waardoor ik tenminste wat te vertellen had en best een beetje indruk wist te maken.

Er was een klik, we begonnen ook buiten de stations en de trein met elkaar af te spreken en al snel ontstond er een hechte vriendschap.

In mijn contact met Tom begon ik wat zekerder van mezelf te worden. Er waren momenten in de trein dat ik mijn knie tegen zijn been liet vallen en in een volle bus liet ik me zonder moeite tegen hem aan duwen, maar Tom reageerde nooit op dit alles. In ieder geval niet op de manier waarop ik hoopte.

Al zag ik hem elke dag en al gingen de gesprekken steeds vlotter, bij de gedachte hem weer te zien liep ik nog elke dag met kriebels in mijn buik de trap op naar het juiste perron. Mijn wangen gloeiden als hij me gedag kuste en elke keer maakte ik van dat moment gebruik om de geur van zijn aftershave nog eens op te snuiven. Mijn dagboek werd gevuld met verhalen over Tom, natuurlijk in combinatie met de nodige hartjes.

‘Bij het volgende station stapt Luuk ook in deze trein,’ zei Tom met een grote glimlach op zijn gezicht. We zaten allebei in het laatste jaar en

het idee dat er een einde kwam aan onze treinritjes zorgde zo nu en dan voor de nodige buikpijn. ‘Dan kan ik jullie eindelijk aan elkaar voorstellen.’

Tom praatte sinds een maand of drie steeds meer over een studiegenoot waar hij veel mee samenwerkte. Zijn enthousiasme over Luuk schreef ik toe aan zijn betrokkenheid en enthousiasme voor zijn studie. Dat hij niet reageerde op mijn pogingen wat dichterbij hem te komen schreef ik toe aan mijn eigen onhandigheid, misschien moest ik het er nog iets dikker bovenop leggen.

‘Daar is hij!’ Tom wees naar een lange jongen met blond, krullend haar en knalblauwe ogen.

Hij schoof het deurtje van onze coupé open. ‘Hej,’ zei hij, iets te enthousiast in mijn ogen. En hij kuste Tom vol en intens op zijn mond. Dat was het einde van mijn mooie droom.

‘Luuk had niet zo’n zin,’ antwoordt Tom. ‘Hij vond dat wij maar weer eens een avondje met zijn tweeën moesten doorbrengen. Wil je hier blijven zitten?’

Vanaf de plek waar ik sta laat ik mijn blik door de rest van het café glijden. Hier kan ik de boel goed overzien. ‘Prima!’

Ik heb het er best wel even moeilijk mee gehad toen Tom me vertelde – of ja... me er achter liet komen (want hij heeft het nooit met zoveel woorden gezegd) – dat hij op jongens valt. Pas jaren later heb ik hem verteld dat ik zo verliefd op hem was en heb ik hem zelfs mijn dagboek van die tijd laten zien.

Tom heeft natuurlijk eerst een halfuur in een deuk gelegen voordat hij weer voor reden vatbaar was.

‘Kan ik jullie van een drankje voorzien?’ vraagt de knapste barman van ons stamcafé.

‘Wijntje?’ vraagt Tom aan mij voordat hij de bestelling doorgeeft.

‘Lekker!’

‘Een zoete witte wijn en...’ hij laat zijn blik over het bord met verschillende drankjes achter de bar gaan, ‘doe maar... gewoon een biertje.’

De barman grinnikt om de twijfels van Tom. Het is hem inmiddels wel duidelijk dat Tom altijd voor “gewoon een biertje” kiest, maar dat hij altijd eerst even moet doen alsof hij toch wat anders wil.

‘Hoe is het? Je ziet er goed uit! Wat ben jij van plan vanavond?’

‘Dank je! Met mij alles goed, morgen ga ik naar mijn droomkast kijken!’ Ik probeer zijn andere vraag te ontwijken, want ik heb niet veel zin in een herhaling van het gesprek dat ik eerder deze week met Anne op de loopband had.

‘Wat ben je van plan, Soof?’

‘Begin jij nou ook al?’

‘Hoezo? Wat is er aan de hand?’

‘Als het aan Anne had gelegen had ik nu bij haar thuis op de bank gezeten.’

Tom kijkt mij vragend aan.

‘Indruk maken op haar vrijgezelle buurman.’

‘Niet!!?’ roept hij uit, ‘Die slungelige buurman met veel te saaie gespreksonderwerpen en een dikke auto voor de deur?’

Ik knik.

‘Die was toch bezet?’

‘Was, ja.’

Ook al weet ik dat eten tijdens een gesprek voor mij nooit een goed idee is, neem ik toch een handje nootjes uit het bakje dat op de bar staat. Met wat nootjes tussen mijn kiezen bijt ik keihard op mijn onderlip. Mijn hand sla ik voor mijn mond, ik ga door de grond van de pijn.